

Mand overhovedet kunne udrette noget, maa han være saa frit stillet som vel muligt. Det er ogsaa netop i Betragtning heraf, at den højtærede Minister foreslaar ham udnævnt af Kongen og lønnet paa samme Maade som Assessorerne i Københavns Kriminal- og Politiret. Her vilde jeg sige, at jeg for mit Vedkommende — og der er flere, der dele den Anskuelse — vilde sætte mere Pris paa, at den sidste Sætning i § 1, første Stykke, fik en lidt anden Affattelse. Jeg har intet imod, at han lønnes med samme Løn som de nævnte Assessorer, men jeg ønsker, at det i Loven blev fastsat, hvor stor hans Løn skal være, saaledes at man ikke har nødig at lede en Mængde Steder for at finde, hvor stor hans Løn er. Men, som sagt, Kravet om, at den Mand, der i Fremtiden skal behandle den Slags Sager, er stillet saa frit som muligt, saa han i den Forstand aldeles intet har med Statsbanernes Organisation at gøre, er et ufravigeligt Krav, som vi ikke kunne gaa bort fra.

Med disse faa Ord skal jeg anbefale Forslaget til Tinget. Jeg haaber, det i denne Samling skal lykkes at faa Lovforslaget ophøjet til Lov.

Jessen: Det foreliggende Forslag er, som den ærede Ordfører nævnedes, en Stadfæstelse af en Ordning, som har været praktiseret i nogen Tid, nemlig siden 1907, og man kan vistnok sige, at denne Ordning har virket tilfredsstillende, den har i alt Fald været et Fremskridt fra det, som man havde tidligere, hvor Personalet følte sig stillet meget utryk overfor de Retsspørgsmaal, som kunde opstaa. Det var jo tidligere de samme Personer, som rejste Anklagen, ledede Forhørene og paadømte Sagen. Og det gjorde selvfølgelig, at Sagerne ikke altid bleve paadømte saa retfærdigt og uhildet, som man kunde ønske. Overfor den tidligere Tilstand har det naturligvis været et Fremskridt, at vi have faaet en Auditør, som leder Forhørene og derved bidrager til, at Sagerne oplyses bedre og mere upartisk end tidligere.

Naar det i Motiverne til Lovforslaget udtales, at denne Ordning efter Ministeriets Formening har virket overordentlig heldigt, og at man har Grund til at tro, at den ogsaa har vakt Tilfredshed blandt Statsbanernes Personale, er det for saa vidt rigtigt. Men hvis man deraf lader sig forlede til at tro, at Tilfredsheden blandt Personalet er saa stor, at de ikke have videregaaende Ønsker, er det ikke rigtigt, thi selv om den Ordning, som nu skal stad-

fæstes, har været et Fremskridt, klæber der alligevel adskillige Mangler ved denne Ordning, og man kan ikke sige, at Statsbanepersonalet føler sig fuldstændig betrygget ved den. Ansættelsen af en Auditør er jo kun en Imødekommeelse af en lille Del af de Ønsker, som Personalet ved forskellige Lejligheder har fremsat. Organisationerne for Personalet paa forskellige Omraader have selvfølgelig beskæftiget sig meget med dette Spørgsmaal om, hvilken Retsordning de skulle være underkastede, et Spørgsmaal, der griber dybt ind i hele deres daglige Liv, om jeg saa maa sige. Det var naturligvis den tidligere Tilstands Vilkaarlighed og nogle særlig strenge Domme, der faldt, som bevirkede, at Personalet i højere Grad beskæftigede sig med dette Spørgsmaal end tidligere. De følte Tilstandens Uholdbarhed og søgte derfor selv at tage Initiativet til at faa Forbedringer indførte. De tog Sagen op til Drøftelse indenfor Organisationerne, og et Fællesudvalg fremsatte et Forslag, som blev indsendt til Generaldirektøren, og som indeholdt de Ønsker, som Personalet paa den Tid nærede om en Forandring af Tilstanden. De Ønsker vare efter min Formening overordentlig beskedne, og naar der kun er blevet gennemført en meget ringe Del af dem, er det for mig et Vidnesbyrd om, at der endnu staar overordentlig meget tilbage, inden Personalet bliver tilfreds med den Ordning, der eksisterer.

Det Forslag, som Fællesudvalget i sin Tid indsendte til Generaldirektionen, gik i sine Hovedtræk ud paa at faa en mere fast Ordning. Jeg maa maaske faa Lov til ganske kort at referere, hvad de ønskede den Gang. Der var for det første Ønsket om, at den almindelige Instruks, som den kaldes, blev omarbejdet saaledes, at den gav en Vejledning for, hvilke Straffearter og Strafferammer Personalet kunde underkastes, endvidere Ønsket om en Auditør, hvilket altsaa er imødekommet. Endvidere ønskede man, at det, naar der rejstes Anklage mod en Tjenestemand i en eller anden Retning, saa i Anklagen angaves, efter hvilke Paragraffer i den almindelige Instruks Tiltalen rejstes. Det forekommer mig, at det er et billigt Krav. Dernæst indeholdt Forslaget et Krav om, at Anklagen i Afskrift snarest muligt skulde tilstilles den anklagede, saaledes at han kunde faa en Frist til at iværksætte sit Forsvar. Der var saa endelig Regler om, hvilke Straffe, navnlig Bødestrafte, der kunde idømmes. Dernæst var der et Krav, som jeg tror, Personalet lagde megen Vægt